

СПАЙДЪР РОБИНСЪН КУЧЕШКА ВЕЧЕР

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2000

chitanka.info

Трябваше да се случи — няма начин. Искам да кажа, това нещо беше толкова космически предопределе-начерта-решено, речено направо — *непредотвратимо*, че не мога да си представя как така ни дойде толкова неочаквано. Та къде ли другаде по земята, за Бога, можеха да попаднат в края на краищата Ралф и Джо, ако не в Кръчмата на Калахан?

Тази вечер беше Вечерта на небивалиците — тогава на онзи, който разкаже най-смахнатата и най-бясна история, му връщат изпитите пари. Избрахме генералната тема „Животни“ и вече бяхме изстрадали часове наред всевъзможни простотии — за говорещи псета и опитомени камъчета, за боядисания в зелено кон и за най-бързата кучка в света, за петела педераст и още дузина други, които вероятно също ги знаете. Всъщност повечето от разказвачите бидоха дисквалифицирани — все се намираше някой, който да изпревари разказвача и да изкрещи заключителния лаф още след първите две — три изречения. Камината направо преливаше от строшени стъкла и в момента двамата с Док Уебстър водехме люта битка. Струваше ми се, че ще успея да го приклепя.

Един относително отскорошен посетител на име П. К. Уайът току-що буквално се бе издънил, като се опита да пробута оня тъп брадат виц за някакъв остров в южните морета, на който „живее една птица, чиято храносмилателна система е толкова невероятно гнусна, че ако изпражненията ѝ влязат в контакт с вашата кожа, повторното излагане на заразената кожа на въздух неизбежно има фатален изход.“

Кръстена на характерния си грак, това, разбира се, е прочутата птица фу-фу, а заключителният лаф (сигурен съм, че вече сте се досетили) е: „Нацвъка ли те фу-фу, оди се пери!“ За лош късмет на П. К. (Птичи Курешки) и ние се досетихме. Но това ме наведе на една идея.

— Знаете ли — провлачих аз и магнах на Калахан за още едно „Бушмил“, — също като всички вас, и аз съм я чувал тази история. Всъщност толкова много пъти съм я чувал, че реших, че в нея може и да има зрънце истина, разбира се, скрито в голяма буца сол. Та, значи, с приятеля ми Тор Льовердал решихме да я проверим тая работа. Изръскахме стотици острови по южните морета, ама все безуспешно, докато един ден нашият сал „Лики-Тики“ потъна край един атол, който

го нямаше на картата. Едва издрапали на брега, чухме далечен дрезгав вик „фу-фу!“.

Разбира се, мигом се гмурнахме обратно във вълните и не се показахме на повърхността, докато брегът не остана далеч зад нас. Известно време обикаляхме във водата с надеждата да мернем баснословната птица, ала напусто. Изведнъж под нас проплува тюлен, който влачеше подире си облак от лепкаво кафяво вещество. Малко от него полепна по крака на Тор, той изсумтя с погнуса и се избърса. Издъхна моментално. В миг прозрях истината и така се ужасих, че се юрнах да *плувам* и чак до Щатите стигнах.

Млъкнах в очакване и Еди Бързака (беше усетил накъде бия) ми заби прекия въпрос:

— Каква истина, Джейк?

— Че този атол — отвърнах жизнерадостно — е далеч по-опасен, отколкото се предполага — АКО и тук, и там...

Надигна се всеобщ вой. В този момент се случи (статистическа неизбежност) чашата на Разреденото да се намира точно до устата му; той отхапа парче от нея и го изплю в камината. Разбира се, останах абсолютно сериозен, но вътрешно ликувах. *Този път със сигурност бях успял да бия Док Уебстър*, при това с импровизиран на място лаф. Поръчах си още едно.

Ама когато врявата стихна и Док срещна погледа ми, на лицето му бе изписана такава кротка и блага невинност, че увереността ми се разклати.

— Голям късмет наистина, Джейкъб — избоботи той и се поглади по обилното благоутробие. — Голям лаф измисли, майка му мечка! Та като казах мечка, сетих се за една книга от Ричард Адамс, която четох онзи ден. Нарича се „Шардък“, Някой да я е чел?

Неколцина кимнаха. Док се усмихна и си сръбна скок.

— За тези, които не са я чели — продължи той, — ще кажа, че в книгата се разказва за една първобитна империя, съсредоточена около огромна полумитична мечка. Е, аз случайно знам за тази империя нещичко, което Адамс е забравил да спомене и тъкмо сега ми е паднало да ви го разкажа. Виждате ли, единственият начин да станеш рицар в империята на Шардък бил да поискаш личен разговор с мечката. Това си имало своите недостатъци. Ако мечокът те хареса, то получаваш рицарски сан на място, но ако се издъниш, най-вероятно

господарят Шардък ще ти махне главата с един замах на могъщата си лапа. И въпреки това желязците били много — тъй като селячеството било много бедно, а ако някой от кандидатите се провали, семейството му получавало като компенсация ценно овчарско куче от царския кучкарник. Това било голяма утеха за тях, та затова е писано, че... — Тук той отново млъкна и сръбна от скоча, предизвикваше ни да се досетим за финалния лаф: — Сутрин след ужасна нощ куче влачиш — рицар няма!^[1]

Започна да се надига вой... и после изведнъж се надигна вой. Искам да кажа, *истински* вой.

И разбира се, всички ние се извъртяхме на столовете и проклет да съм, ако близо до вратата не беше седнал някакъв тип с немска овчарка. Не бях ги забелязал кога са влезли и ми беше нужна цяла секунда, докато забележа, че на пода пред кучето има чаша джин — полупразна.

Докато ги зяпахме със зинали уста, кучето захапа със зъби полупълната чаша (без да разлее ни капчица), отнесе я до камината, замахна с масивната си глава и я метна вътре — достатъчно силно, че чашата да се пръсне. После се обърна и ни изгледа, като махаше с опашка — все едно за да се увери напълно, че ние разбираме, че по този начин то изказва мнението си за историята на Док. После, за да подчертае мисълта си, песът се обърна отново към камината, вдигна крак и пусна струйка.

Ние изревахме. Мощен едновременен изблик на върховно веселие. После кучето припна гордо към господаря си. Огледах човека: среден на ръст, малко кльоцавичък; нос като лавина, която аха-аха ще връхлети, и огромен ширнал се мустак, вкопчил се в долния му край. Беше облечен в дрипи от Армията на спасението, каквито носеше господин Емет Кели — от ония, дето биха предизвикали пожар в някой стар склад. Но гледаше умно и очевидно много се гордееше с кучето си.

Той улови погледа на Калахан и сбърчи чело.

— Допускате ли кучета тук, господине? — попита. Под този идиотски мустак почти не се виждаше как мърдат устните му.

Калахан се замисли.

— Ние тук се опитваме да не бъдем човекошовинисти — изрече той най-накрая. — Но ако ми се изкенза на пода, с твойта риза ще го

забърша. Тъй бива ли?

— Бъзикате ли се? — измънка човекът. — Това куче да оцапа пода? Че това е Най-умното куче на света!

Така го каза — с главна буква.

— Хм-хм — обади се Разреденото. — И може да говори, нали?

Очите на дрипавия засияха със странен блясък.

— Тъхъ.

— Майчице мила — изстена Док Уебстър. — Не думай. Говорещо куче влиза в Кръчмата на Калахан баш във Вечерта на небивалиците. Ако това псе разкаже по-добра история от моята, слизам от коня — за цялата вечер.

При тези думи всички избухнаха, а Макгонигъл Разреденото се почувства специфично погъделичкан (я го кажете три пъти по-бързо с пълна с уиски уста).

— О, свети покровителю на долните гащи! — възкликна той. — Цялата тая работа така се връзва, че насмалко да й хвана вяра!

— Мислите, че се майтапя ли? — попита непознатият.

— Или се майтапиш, или си луд — увери го Док. — Ларинкът на кучето не е устроен така, че да може да говори, а пък за устройството на устата — пък дума да не става. Дори и да е толкова умно, колкото разправяш.

— Залагам двеста долара, че не си прав — обяви непознатият. И извади шепа банкноти. — Някой ще се обзаложи ли с мен?

Вижте сега: ние, дете ходим при Калахан, сме си една милосърдна дружина и обикновено нямаме склонност да мамим душевноболните. И все пак този мъж говореше ясно и разбрано, което никак не се връзваше с окаяните му дрехи: в очите му проблясваше искрица чист разум; беше вирнал предизвикателно брадичка — напомняше на хлапе, което те предизвиква да го удариш. И стискаше в шепа тия ужасно невероятни пари.

— Залагам десет — бръкнах се за портфейла си и още дузина души се обадиха подире ми: „И аз“, „И аз десет“, „Аз давам пет“.

Док Уебстър заложи двайсетачка и дори Еди Бързака измъкна един опърпан долар. Онзи събра мангизите в една шапка, която изглеждаше така, сякаш бяха обстрелвали главата на бившия й собственик с картечница, а проклетото псе през цялото време си седеше там до масата и наблюдаваше какво става.

Типът преброи парите — в шапката се бяха събрали сто и седемдесет долара.

— Трийсет не стигат — обяви той и се огледа очаквателно.

Калахан излезе иззад бара — рижав ледник, който се свлече към дрипльото. Подбра го за единствения наличен ревер и за срещуположната яка, задържа го известно време на една ръка разстояние, въздъхна и рече нехайно:

— Обичам хубавите майтапи, както и новите хора, но тия пари там в шапката са сериозни. Сега, ако питаш кучето как се казва и то ти отговори: „Рррралф! Рррралф!“, а после го питаш кой е най-великият бейзболист на всички времена и то ти каже: „Ррррут! Ррррут!“, то много ясно, ще ми се наложи да ти поизостря краката, та да те забуча в пода. Като един Кларк Гейбъл ще ми станеш — отнесен от вихъра. Искам да кажа, че съществуват много малко номера, които не съм чувал, и ако твоят е от тоя калибър, то се намираш в страховита опасност. Схващаш ли мисълта ми? — Той продължаваше да държи човека на една ръка разстояние, а мускулите на ръцете му приличаха на космати конопени възета. Беше абсолютно ведър и спокоен.

— Истина ти казвам — хлъцна човечецът. — Това куче говори.

Калахан го спусна бавно на пода.

— В такъв случай — заключи той — давам ти ги твоите трийсет. — Той мина зад бара и извади една ябълка. — Нещо против да я налапаш?

Човечецът примига.

— Вярвам ти безрезервно — обясни Калахан, — но някой, чиято природа не е така доверчива като моята, би могъл да те заподозре, че говориш с корема си и се опитваш да ни преметнеш.

— Добре — съгласи се с готовност човечецът и набута ябълката в устата си.

После дрипльото кимна на кучето, което веднага скочи в средата на стаята и приклегна. То го погледна въпросително и той кимна.

— Надявам се, че ще ме извините — изрече кучето, без ни най-малка следа от немски акцент, — но името ми наистина е Ралф.

Последва мълчание, толкова дълбоко, каквото сигурно цари на луната сега, след края на туристическия сезон. После — отначало бавно — в камината започнаха да се сипят чаши. Скоро я засипа порой от чаши, но в нито една нямаше и капка течност. Калахан раздаде нови

бири из кръчмата по пожарникарската метода. Лицето му беше съвсем безстрастно. Никой дори не гъкна.

Най-накрая, след като всеки смаза гърло, едрият ирландец избърса ръце и излезе иззад бара. Примъкна стол пред кучето, стовари се отгоре му и запали наново пурата си.

— Ех, какво облекчение — въздъхна той, — да отърся тежестта от д...то си и най-сетне да седна.

Трябва да разберете — толкова шашардисани бяхме все още, че никой не се сети да му каже: „Какво си се разскимтял като пребито псе.“

— Та кажи ми, Ралф — продължи той, — как ти се харесва мойта кръчма?

— Хубаво местенце — отвърна любезно песът. — И топличко, щото навън е ку... нечовешки студ. Вие тука все такива шантави истории ли си разправяте?

— Само в сряда вечер — обясни му Калахан, а после му обясни и играта и му каза каква беше сегашната тема.

— Звучи ми много интересно — заяви Ралф, като пародираше Арти Джонсън. Гласът му беше леко дрезгав, но говореше съвсем членоразделно. — Имате ли нещо против да се пробвам и аз?

— Току-що чу какво изръси Док — отвърна му Калахан. — Биеш ли го, значи си върхът...

— Моля ви — прекъсна го Ралф намръщено. — Както ми казахте преди малко, всичките тия съм ги чувал. Добре, значи, ето ви една животинска история. Някой от вас да знае, че до съвсем неотдавна племе маймуни убийци е живяло съвсем незабелязано в Гринич Вилидж?

Док, който почти бе добил отново дар слово, сега пак го загуби. Колкото до мен, аз вече бях „изгорял“, но ми беше гот да гледам как първенецът се поти. Реших да черпя песа една бира.

— До някаква степен — продължи немската овчарка — не е за учудване, че толкова дълго са останали незабелязани. Те имат изключително странни навици за сън и прекарват в хибернация 364 дни в годината (365, ако е високосна). Изпъзвяват от дебрите на канавките във Вилидж само по Коледа. Но на човек би му минало през ум, че надали не са вдигали никакъв шум, тъй като в будно състояние те били огромни, свирепи, хищни и *изключително* гладни. И все пак,

от всички места по земята, тъкмо в Гринич Вилидж си живуркали съвсем незабелязани до миналата година, когато най-накрая ги изстребили. — Кучето млъкна и се огледа изчаквателно.

Калахан въздъхна, протегна се зад бара и му подаде чаша джин. Ралф я изгълта на един дъх, погледна ни и ето какво изтърси съвсем кротко:

— Всеки *знае*, че коледните маймуни ядат само тиквеници, лукови глави и голям праз.^[2]

Не, сигурен съм, че от времето, когато Рин-тин-тин се е подвизавал из махленските кина, немска овчарка не е получавала такива ураганни аплодисменти. Станахме му на крака и искам да ви кажа, че първи се вдигна Док Уебстър (въпреки факта, че поради прибързаното си обещание вече беше излязъл от играта до края на вечерта). Калахан едва не се търкулна от стола си, а Еди Бързака се опита да подхване „В зоопарка“, но така се тресеше от смях, че с лявата ръка дрънкаше сол, а с дясната — ми бемол. Щом ръкоплясканията се уталожиха, вдигнахме наздравица за кучето и в камината се стовари цяла вихрушка от чаши.

А човечецът с дрипавите дрехи, за чието съществуване почти бяхме забравили, пристъпи към бара (вече минус ябълката) и прибра шапката с парите.

Калахан примига, после се ухили още по-широко и се върна зад тезгяха.

— Господине — рече той и наля нов джин на Ралф, — това нещо си струваше всичките тия пари до стотинка. Приятелят ви е страхотен и присъствието и на двама ви в мойта кръчма за мен е чест. Ето още един джин за него. А вие какво пиете?

— Скоч — отвърна дрипавият.

Калахан кимна и се протегна за скоча, ама аз, нали съм работил във фабрика за котли, изведнъж се задавих. Калахан се огледа озадачено.

— Какво има, Джейк?

— Устните му, Майк — изхриптах и избърсах чудесното уиски от брадата си. — *Устните му.*

Калахан се обърна отново към мъжа, повдигна внимателно мустака му и огледа устните. Бяха две.

— Е, и? — попита той, втренчен в тях.

— Мога да чета по устните — успях да обясня най-накрая. — Знаеш го. Този човек каза на глас „скоч“, но с *устни произнесе* „бърбън“.

— Как, по дяволите, го видя? — попита Калахан. Съвсем логично.

— Заклевам ти се, Майк! Бърбън рече! Ето виж! — Аз сам нося мустак със средно здравословна дължина, но сега покрих по-голямата част от него и устата си с ръка. После произнесох: — Скоч... бърбън... Разбра ли какво искам да ти кажа? *Не са само* устните, а и мустакът, и мускулите на бузите, казвам ти, Майк, бърбън си рече човекът.

Калахан погледна мъжа, после мен... после песа.

— Извинявай, Джо — рече песът нещастно. — Мислех, че ще си караш на скок.

Дрипавият вдигна красноречиво рамене.

— Ех, кучета ме яли! — възкликна Разреденото и после се усети. — Извинявай! Значи *ти си* вентрилокът!

Док Уебстър се изхили гръмогласно, а очите на Калахан се разшириха — само съвсем мъничко.

— Дявол да ме вземе — изруга той тихичко. — Трябваше да се досетя.

Но аз забелязах какви погледи си размениха Джо и Ралф. Двамата толкова естествено се подготвиха да се юрнат към вратата, че побързах да се намеся:

— Всичко е наред, пичове. Не си тръгвайте, ами ни *разкажете* за себе си.

Те застинаха неподвижно в нерешителност, но останалите момчета наскачаха: „Аре, бе!“, „Я раздуй бе, Ралф!“, „Да чуем“, „Я сипете на тоя пес още едно!“

Ралф ни огледа, готов да побегне, после погледът му срещна погледа на Калахан и двамата дълго се гледаха в очите. Приличаше си *точно* на куче, което твърде често е било ритано, затова ми се стори, че ще си тръгне. Но той навярно бе доловил искреността в думите ни или пък бе прочел нещо по лицето на Калахан, защото изведнъж се отпусна и се сви на кълбо на пода.

— Всичко е наред, Джо — рече той на дрипавия, който продължаваше да стои нерешително. — Тези хора няма да ни направят нищо лошо.

Дриплът кимна философски и пое бърбъна от Калахан.

— Ти как така можеш да говориш? — Еди Бързака се обърна към Ралф. — Тъй де, ако въпросът не е неудобен... таквоз.

— Изобщо не е неудобен — отвърна Ралф. — Аз бях... създаден, предполагам бихте казали вие, от един изкуфял гений, психолог, отчаяно драпащ за докторска титла. Той накара един разжалван ветеринарен хирург да обработи ларинкса и устата ми, когато бях още кутре — очевидно с налудничавата надежда, че може да ме научи да дърдоря папагалски. Но се боя, че експериментът му изгърмя. Нали разбирате — завърши той доста гордо — аз май съм мутант. Това, естествено, беше нещо, което изобщо не влизаше в плановете на Малион. И как да влиза? Кой да ти се сети, че едно куче може да притежава човешки разум? Доколкото знам, аз съм уникален — всъщност трескаво, отчаяно се надявам да съм. Ако има и други кучета, които притежават разум като мен, но не и говорни способности, *то кой ли би разбрал?* — Ралф потръпна. — Във всеки случай аз разбих всички надежди на Малион още първия път, когато и от него, и от Павлов, и от Скинър ми писна окончателно и безвъзвратно. Отначало, разбира се, той бе страшно въодушевен. Но за няколко часа, докато му припомнях основните моменти от досегашния ни съвместен живот, забелязах, че го обзема страхът, който навярно обзема всеки лабораторен изследовател (за бихейвиорист да не говорим), когато осъзнае, че едно от лабораторните му животни е свирепо куче, което притежава разум. А после, разбира се, осъзна и онова, което ме караше толкова месеци наред да си държа устата затворена: че ако седне да пише докторат за мен, в университета щяха да го направят за посмешище. И ме заряза — просто ме изрита като мръсно куче на улицата и заключи колибката ми. На другия ден напусна града и оттогава ни съм го чувал, ни съм го виждал.

— Божичко — възкликна Еди, — ама то т'ва си е ужасно. Да те зареже собственият ти създател.

— Също като Франкенщайн — вметна Док Уебстър.

— Точно така, да му се не види — съгласи се Ралф. — Само да ми падне в лапите тоя пич — Малион!

После се усети за звуковото сходство и се изкиска. Док пресуши чашата си на един дъх и я метна през рамо право в огъня.

— Моля за извинение — продължи овчарката. — Както и да е, доста време се крепих. За едно едро куче не е трудно да оцелее в Съфък Каунти, особено когато си тръгнат летовниците. Но онова, което ме правеше луд, беше, че *нямаше с кого да си поприказвам*. След като толкова години наред си бях държал езика зад зъбите, та да не се издам пред Малион и да си изгубя хляба, се чувствах като заприщена река, готова да пропука яза. Но всеки път, колчем се опитах да завържа разговор, другата страна си плюеше на петите и побягваше. Няколко дечица си поприказваха с мен, но скоро престанах да заговарям и тях — родителите им непрекъснато им триеха сол на главата, че лъжели. Та се почувствах длъжен да ухапя един родител. Беше се засилил да ме стреля със сребърен куршум. И затова се опитах да сублимирам. На едно сметище намерих пишеща машина, която вършеше работа, свих малко хартия и марки и станах писател. Разбира се, пишех умозрителна проза. Тъй като живеех предимно из нивите на изток оттук, си избирах пасторални псевдоними като Траут, Бърд и Фармър^[3], макар и веднъж да се подписах със старото си родово име фон Бау Бау.

— Я виж ти, значи за това се вдигна цялата онази патърдия... — отбеляза Уайът.

— Постепенно се сдобих с доста почитатели... но да отговаряш на читателски писма не е същото като да си *приказваш* с някого. И освен това, не можех да си осребрявам чековете.

После веднъж пред един бар в Роки Пойнт случайно дочух как някакви тъпаци се подиграваха на Джо, че е ням. Викаха му идиот. Цялото му лице бе почервеняло; на него отчаяно му се искаше да притежава глас, с който да ги наругае. И аз взех, че я *свърших тая работа*. Ония побягнаха от кръчмата, пицейки като пилци, а десет минути по-късно двамата с Джо излязохме от бара като начинаещи съдружници.

— Ясно — потърках аз чело с ръка. — Направили сте екип.

— Точно така — съгласи се Ралф. — Аз се радвах, че разговарям с хора, макар и като посредник, Джо — също, като просто ми позволяваше да слагам думите в устата му. За по-лесно си пусна тоя мустак и изработихме доста прост сценарий и система от знаци. За да

се изхранваме, заловихме се с номера с говорещото куче — през последните шест месеца сме го играли по кръчмите от Ронконкома до Монтоук. Хубавото е, че белите хора винаги си плащат, но *никога* не вярват, че мога да говоря. Приказват си само с Джо и го *поздравяват* за фокуса, макар че изобщо не могат да си представят как го прави. Сигурно трябва да се дразня, но честно да ви кажа, умирам си от смях. Пък и все някак преживяваме.

Док Уебстър поклати глава като... ами... единственото сравнение, за което се сещам, е „като мокро псе, което се изтръсква от водата“, и стъписано рече:

— И само като си помисля, че е минало толкова време, докато вие двамата дойдете в Кръчмата на Калахан...

— И аз се чувствам по същия начин — заяви сериозно Ралф. — Вие сте първите хора, които ни приемате двамата с Джо такива, каквито сме. Вие разбрахте истината за нас и въпреки това не побягнахте. Или още по-зле — не започнахте да ни се присмивате. Благодаря ви.

А Джо направи жест с ръка към гърдите си и закима енергично: „И аз! И аз!“

Широка усмивка раздели на две лицето на Калахан. — Добре сте ми дошли, наши хора — избоботи той, — добре сте ми дошли! Идвайте, *когато* си поискате. Няма други двама като вас, на които толкова бих се зарадвал, че са дошли в кръчмата ми.

Отново се разнесоха весели подвиквания.

— За Ралф и Джо! — изцепи се Разреденото и две дузини гласове възкликнаха в хор: „За Ралф и Джо!“

Питиетата бяха изпити, чашите бяха захвърлени напълно единодушно и веселбата в кръчмата взе да се разгаря с пълни сили. Но на мен ми хрумна една идея.

— Ей, Ралф — подвикнах, — случайно да си търсиш работа? Истинска работа?

Ралф спря да лочи и вдигна поглед.

— Ти да не си луд? Кой ще ти наеме на работа говорещо куче?

— Знам единственото място наблизо, което би могло да наеме на работа говорещо куче — заявих уверено. — Джим Френд, дето работи в УГАБ, разправяше, че щял да си вземе едногодишен отпуск, а той ми

е много добър приятел. Какво ще кажеш да водиш радиопредаване от четири часа всяка сутрин?

Ралф като че се шашна.

— Да, бе — подкрепи ме благоразумно Калахан. — Тия в радиото биха взели на работа говорещо куче. Мама му стара, може и някое вече да работи при тях. К'во шъ каиш, Ралф?

Виждах, че предложението изкушава Ралф, но немските овчарки са пословични със своята вярност.

— Ами Джо?

— Хммм... — замислих се аз много упорито, ама нищо не можах да измисля.

Джо жестикулираше като бесен, но Ралф не му обърна никакво внимание.

— Не — реши той. — Не мога да изоставя така приятеля си.

— Ще измисля нещо — обеща Калахан, но Ралф поклати глава.

— Благодаря — рече той, — но няма смисъл да храним фалшиви надежди. Примирил съм се с този живот.

— Господине — рече твърдо Калахан, — точно това правим ние в тая кръчма. Храним надежди, докато пораснат достатъчно, че да могат да се грижат сами за себе си. Чакай, чакай, *сетих се!* Джо!

Дрипавият вдигна засрамен поглед от чашата си.

— Мани я тая нацупена физиономия — изкомандва Калахан. — Ти нали можеш да пишеш на машина?

Джо кимна озадачено.

— Аз го научих — обади се Ралф.

— Тогава мога да ти помогна — рече едрият ирландец. — Как би ти се харесало да бачкаш в Националната лаборатория в Брукхевън?

Джо го изгледа със съмнение и Ралф отново се обади:

— Нали ви казах, господин Калахан, да пишеш не е същото като да си приказваш с хората.

— Задръж и ме изслушай — настоя Калахан. — Там в Брукхевън си имат нов компютър, с който страшно се гордеят. Разправят, че бил жив, едва ли не. И значи, решили са да повторят стария номер — да накарат разни експерти да различават кога пише компютърът и кога — някой тип, който си пише по телетипа. И в момента си търсят човек, който няма нищо против по цял ден да води разговори по телетипа през едноръчно стъкло. Бас ловя, че можем да те уредим на тая

работа. К'во шъ каиш? — Той откачи черната дъска, на която записва резултатите от състезанията по стрелички и я подаде на Джо заедно с парче тебешир.

Дрипавият човечец пое тебешира и внимателно изписа с големи букви:

БЛАГОДАРЯ, ЩЕ СЕ ПРОБВАМ.

— Е, Ралф — обърна се Калахан към кучето, — ти май ще ставаш диджей.

Ралф заскимтя щастливо и взе да завира муцуна в Джо, а ние отново се развикахме: „Наздраве! Наздраве!“

Часове по-късно, когато всички се приготвихме да допиваме и да си ходим, Ралф се обърна към Джо и каза с един такъв тъжен глас:

— Та значи т'й, Джо, приятелю. Утре може би ще тръгнем по различни пътища. И вече няма да ти вървя като куче по петите.

Джо се намръщи и изписа: И АЗ ВЕЧЕ НЯМА ДА ТЪРЧА ПРЕД ТЕБЕ КАТО ПАЛЕ ПРЕД МАЙКА СИ.

Док Уебстър направи недоволна физиономия срещу чистата кока-кола пред себе си и изръмжа:

— Само да сте се отказали, в кучи гъз ще ви навра! — Сякаш още му беше малко криво, дето Ралф го победи.

— О, не — възрази Ралф. — Искам веднага да се заловя за новата си работа! Единствената друга професия за куче с тоя ум е водач на слепи, *ја*? А радиоводещ си е по-добре, отколкото бастун за слепи куче марка, *пет*?

— *Куче марка?! —* избухна Док. — *Куче марка?! Абе, кучи сине, ти що...*

Но нека хвърлим воала на цензурата над онова, което изрече понататък дебеличкият доктор. Той само така си лае, ама не хапе.

Ама чакайте да ви питам: ако Ралф наистина вземе, че му намери колая, пробие в радиото и стане куче звезда... на това ли му се вика: „Работата се закучи“, нали?

Сполай му!

[1] Великолепна, но за съжаление непреводима игра на думи: в английския език думите, които означават „сутрин“ и „траур“, както и „нощ“ и „рицар“, звучат еднакво. — Б.пр. ↑

[2] Гринич Вилидж е известен като квартал, населен с авангардни творци, което за доста хора означава предимно откачалки и глупаци. — Б.пр. ↑

[3] Trout, bird, farmer (англ.) — пъстърва, птица, фермер. Навярно има връзка и с писателя фантаст Килгор Траут, герой на Вонегът, и с действителна личност, автора на фантастика Филип Хосе Фармър. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.